

ALPARSLAN
ORTAOKULU

GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ

Çevherlerimiz

İSTANBUL
2024

İÇİNDEKİLER

- OBADA GİZLİ KALAN CEVHER (BUSE BATUR)
- ALIN TERİ (BERAT EMİR CERRAHO)
- HAYATIN ENGELLERİ (ZEHRA ÖZEN)
- CESARETİN GÜCÜ (ILGIN GÖNENÇ)
- HER GEÇEN DAKİKA (HÜMEYRA KILIÇ)
- İNTERNETİ TEDBİRLİ KULLANMAK (ELİF ECE YUSUF)
- KAHRAMANIM ALACAKARANLIK (ECRİN NİSA BALIK)
- BENİM KAHRAMAN DEDEM (HAZAL ADA YILDIRIM)
- BENİM KAHRAMANIM ANNEM (ÇINAR ÖKSÜZ)
- ZAMANI VERİMLİ KULLANMAK (BUĞLEM ÖKSÜZ)
- YAREN'İN HATALARINDAN DERS ÇIKARMASI (ESİLA TEMELLİ)
- HAYAT YOLCULUĞUNUN AZIĞI CESARET/(ZEYNEP MÜBERRA ÖZ)
- İNTERNET (KEREM TINMAZ)
- ZAMANI NASIL DEĞERLİ HALE GETİREBİLİRİZ (NESİBE YILMAZ)
- ŞİDDET (BUĞLEM YILDIRIM)
- BENİM KAHRAMANIM CANIM ANNEM (YAĞMUR GÜNEŞ)
- YENİ MAHALLE (YUSUF GÜNAY)
- SÖZLÜK (ARDA ŞAŞMAZ)
- DENEY (ÖYKÜ COŞKUN)
- YILLARIN ÖZLEMİ (ESİLA GÜLER)

Önsöz

Bu çalışmada eserleri bulunan öğrencilerimize, çalışmanın derlenmesinde emeği geçen öğretmenlerimize ve müdür yardımcımız Merve DELİBAŞ'a müteşekkirim. Çalışmanın; sadece öğrencilerimizin emeğinin karşılığını bulması değil, geleceğe yönelik vizyonlarının genişlemesine de yardımcı olacağına inancım sonsuz.

Selami BANZAROĞLU
Okul Müdürü

OBADA GİZLİ KALAN CEVHER

Bir gün Boğaç Han diye bir çocuk varmış. Bu çocukla arkadaşları, obasındaki insanlar hep alay edermiş. Boğaç Han üzülse de belli etmezmiş. Obada her zaman zorbalığa uğramaktan bıkmış. Boğaç Han çok çalışmaya ve kimsenin alay edemeyeceği kadar güçlü olmaya karar vermiş. Buralarda olmazmış hemen kendine ait bir yer bulmaya karar vermiş. Birkaç saatlik bir arayıştan sonra bulmuş fakat biraz temizlenmeye ihtiyacı varmış. Hemen ailesiyle yaşadığı otağa koşmuş ve ailesine görünmeden temizlik malzemelerini alıp tekrar mağaraya gelmiş. İşe koyulan Boğaç Han birkaç saat sonra yorgunluktan uyuyakalmış. Uyandığında mağaranın içinde başka birinin daha olduğunu görmüş. Korkudan çığlık atmaya başlamış ve karşı taraf da aynı şekilde karşılık vermiş. İlk şoku atlattıktan sonra Boğaç Han:

—Sen kimsin, ne yapıyorsun burada?

Dirse Han:

—Merhaba ben Dirse Han, seni mağarada tek başına uyurken görünce iyi misin diye merak edip bakmaya geldim. Burası ıssız bir yer çok insan gelmez.

—Tanıştığımıza memnun oldum, ben de Boğaç Han. Seni uyanır uyanmaz karşımda görünce korktum.

Dirse Han, Boğaç Han'a sen burada beni bekle diyerek koşarak uzaklaşmış. Bir iki dakika sonra geri dönmüş. "Bizim için yemek getirdim. Acıkmışsındır, birlikte yiyelim." demiş. Boğaç Han teşekkür etmiş ve birlikte karınlarını doyurmuşlar. Yemekten sonra mağarayı temizlemeye beraber devam etmişler. Hava kararmaya başlayınca Boğaç Han ve Dirse Han otağlarına geri dönmüşler. Ertesi gün yine mağarada buluşmak için sözleşmişler. Annesi Boğaç Han'a tüm gün nerede olduğunu sormuş fakat Boğaç Han mağaradan annesine bahsetmemiş. Söylerse o ıssız mağaraya bir daha gitmesine izin vermemesinden korkmuş. Ormanda dolaştığını söyleyerek annesini geçiştirmiş ve hemen yatmaya gitmiş. Ertesi sabah erkenden uyanmış, kahvaltısını yapmış ve hızlıca mağaraya doğru yola koyulmuş. Mağaraya vardığında Dirse Han zaten oradaymış. Kısa bir sohbetin ardından mağarayı temizlemeye devam etmişler. Birkaç saat süren uzun uğraşlar sonunda mağara tertemiz olmuş. Gururla mağaraya bakan Boğaç Han, "Mağaramız çok güzel oldu, ellerimize sağlık. İşte takım çalışması diye ben buna derim." demiş. Dirse Han:

—Haklısın, kısa zamanda çok iyi bir iş başardık ama ben senin bu mağaraya neden geldiğini hâlâ merak ediyorum. Bir mağara ne işine yarayabilir ki? Obanda mutsuz olduğun için mi bu mağaraya sığındın?

Boğaç Han'ın yüzündeki gülümseme kaybolmuş:

—Obamda bana sürekli zorbalık yapılıyor artık buna katlanamıyorum. Çok çalışıp onlara günlerini göstermek istiyorum.

—Başarabileceğini biliyorum. Sana kendini geliştirmen konusunda yardımcı olacağım.

Vakit kaybetmeden çalışmalara başlamışlar. İlk adım olarak ok atmaya çalışmışlar, Boğaç Han'ın hedefe isabet konusunda gelişmesi gerekiyordu. Çalışmalara uzun bir süre devam etmişler. Boğaç Han epey kendini geliştirmiş artık at binmede ve ok atmada epey başarılı olduğu için obadakiler onunla eskisi gibi alay edemiyordu. Boğaç Han kendini obadakilere kanıtlayabileceği günün gelmesini bekliyordu.

Bir gün obaya bir haber gelmiş, savaş başlayacaktı. Boğaç Han, savaş olacağı için üzülse de bir yandan da obadakilere kendini kanıtlayabileceği o günün gelmesine sevinmiş.

Boğaç Han ve onun gibi yiğit birkaç kişi sayesinde savaş kazanılmış fakat oba halkının çoğu vefat etmiş. Savaşın kazanılmasındaki üstün başarıları sayesinde Boğaç Han obanın takdirini toplamış. Savaş sonrasında Boğaç Han oba halkına bir konuşma yapmış:

—Savaş elbette güzel bir şey değil ama bu savaş sayesinde sizin saygınızı kazandım. Eskiden bana zorbalık yaptığınız günlerde yanımda sadece Dirse Han vardı, bana sadece o inanıyordu. Sizin aşağılamalarınız karşısında dik durmaya çalışmak, kendime olan inancımı kaybetmemek çok zordu. Ben sizin için bir ders olayım, bundan sonra insanlara zorbalık yapmayın.

Boğaç Han'ın konuşmasını duyan Dede Korkut gelmiş ve oba halkına öğüt vermiş:

—Her insan kıymetlidir, hepimizin içinde bir cevher var. Bu cevherin keşfedilmesine engel olmayın. Zorbalık karşısında sessiz kalmayın. Kelimeler de savaşta atılan oklar kadar can acıtabilir. Bir insanı aşağılayarak kendinizi yüceltemezsiniz. Kendiniz olmaktan korkmayın, Boğaç Han gibi azimle çalışın, zorbalara boyun eğmeyin ve içinizdeki cevheri keşfedin.

ALIN TERİ

Çok severiz biz yardım sever insanları

Kimisi verir, kıyafet kimisi ayakkabı

Bazıları var dalga geçer

Lütfen umursamayalım onları.

***

Kimisi zengin, kimisi fakir

Eğer yardım etmek isterlerse, onlar da edebilir.

Arada kontrol etmek lazım dolabımızı

Muhtaç olanlara verelim eşyalarımızı.

***

Kimisi sokakta, kimisi harabede hayatını geçirir

“Başarı yalnız sözcüklerde çalışmaktan önce gelir”

Ellerinden gelen her işi yapar

Bazıları simit, bazıları midye satar.

***

Yardım etmek lazım sokaktakilere

Onlar için alalım simit ve midye

Yardım edelim alın teri dökenlere

Deniz kenarında emek verenlere.

HAYATIN ENGELLERİ

Hava sıcaktı. Canım sıkılıyordu. İşsiz güçsüz oturmak, yaşamaya çalışmak zoruma gidiyordu. Ben böyle düşünürken birden acı bir fren sesi ile bir araba evimizin önünde durdu, benim kafamda kurmaya başladığım hayaller o anda yok oldu. Gerçek hayatım bundan sonra başladı.

Arabadan inen adam “Mustafa! Mustafaaa!” diye bana sesleniyordu. Merak ile koştum. Adam iri yarı, güçlü bir adamdı. Sert bir ses tonuyla “Mustafa al şu kasaları evine götür!” bu da kimdi şimdi? Neden kasaları evime götürmemi istemişti? “Merhaba ben Mustafa! Siz kimsiniz?” Adam: “Ben babanın iş arkadaşayım.” Kasaları alıp eve taşıdım ve döndüğüm de adam ortalıkta yoktu. Babamın işten dönesini bekledim çünkü ailem için çok endişelenmişim. Babam eve geldiğinde olan biteni anlattım. Babam kasanın içine baktı ve anneme dönüp “Hanım yakalandık!” dedi. Ne olup bittiğini anlamadan beni odama sürüklediler. Yarım saat sonra annemin bana seslendiğini duydum. Niye her yer bu kadar karanlıktı anlam verememişim. Salona doğru yürüdüm. Salona adımımı atar atmaz ışıklar açıldı, konfetiler patladı. Tabi ya bugün benim doğum günümdü. Pastamızı yedik ve sonra sıra hediyelere geldi. Annem ve babamın elinde bir şey göremedim, babam lafa girdi: “Oğlum! Sen doğduğundan beri senin için para biriktiriyoruz” çok mutlu olmuşum. Yıllar geçti ve bu paranın üstüne birikim yaptım. Şu an bir şirketin CEO’suyum anne ve babamı bir kasabada yaşatıyorum.

Aradan iki yıl geçti. İşten istifa etmek zorunda kaldım çünkü babam vefat etti ve bu yüzden annemin yanında kalıp onu korumalıyım. Bir ay sonra artık işime dönebilirim diye düşünmüştüm ta ki annem kalp krizi geçirene kadar. Darmadağın oldum. Ta ki üst komşumuz Nazmiye teyze kapımı çalana kadar...

CESARETİN GÜCÜ

Cem adında bir çocuk varmış. Bu çocuk çok korkakmış ve hiç cesaretli değilmiş. Bir de Cem`in iki tane en iyi arkadaşı Ayşe ve Zeynep, onlar Cem`in tam tersiymiş. Yani çok cesaretli ve korkusuzlarmış.

Bir gün Cem`in sınıfındaki bazı arkadaşları zorbalık yaparak kavga çıkartmışlar ve bu kavgada Cem`e saldırarak şiddet uygulamışlar. Bu kavgayı gören Ayşe ve Zeynep bu duruma müdahale edip arkadaşlarını savunarak Cem`i korumuşlar. Bu kavgadan sonra Cem kendini mutlu ve üzgün hissetmiş. Bunun sebebi Cem kendini savunamaması ve başkaları onu savunması ama öte yandan arkadaşlarının ona değer vermesi ve onu sevmesi. Ama Cem üzüldüğünü kimseye söylememiş. Zaten söylemesine gerek bile yokmuş. Dışarıdan bakınca üzüldüğü çok belli oluyormuş. Cem üzgün üzgün sırasında oturuyormuş. Arkadaşları bir şeyin mi var, diye sormuşlar. Ama Cem bir şey söylememiş. Kızlar ısrarla tekrar edince “Geçen kavgadan beri kendimi çok korkak ve hiç cesaretim yokmuş gibi hissediyorum.” demiş. Üzülme biz sana nasıl korkusuz ve cesaretli olacağını öğretiriz, demişler ve Cem ile kendini savunması ve cesaretli olması hakkında nasihatlerde bulunmuşlar. Cem çok mutlu olmuş.

Aradan baya bir zaman geçtikten sonra bir gün yine kavga olmuş ama bu sefer Zeynep ve Ayşe` ye başka arkadaşları şiddet uygulayıp onlara saldırıyormuş. Bu kavgayı gören Cem herkesten önce yanlarına gidip arkadaşlarını korumuş ve savunmuş. Kavga bittikten sonra Cem`in bu cesareti ve arkadaşlarının yanında yer alması herkes tarafından takdir edilmiş ve Cem`in arkadaşları hakkındaki görüşleri de çok değişmiş. Bütün sınıfta Cem daha çok takdir edilmiş. Ayşe, Zeynep ve Cem okulları bittikten sonra da hayatları boyunca hiç bağlarını kopartmamış ve dost kalmışlar.

HER GEÇEN DAKİKA

Hayatımızda gecen her dakika, saat, saniye hatta salise bile çok önemlidir. Sevdiklerimizle geçirdiğimiz vakit, kitap okuduğumuz, ders işlediğimiz, yemek yediğimiz vakitlerde mutlu oluruz. Plan yapmak hedeflerimize ulaşmakta kolaylık sağlar.

Eğer ki zamanı verimli kullanmazsak, plan yapmayı tembelce davranırsak işte o zaman hayatımızda plansız bir kısır döngü oluşur. Bu da bizim geleceğimiz için zararlı olur, hayatımızı olumsuz yönde etkiler. Emin olun ki geçirdiğimiz her dakika bizim ellerimizde. Bir yere gittiğimizde üzgün, mutsuz bir yüz ifadesiyle gidersek insanların da modunu bozmuş oluruz. Bu da bizim zamanımızı verimsizce kullandığımızı anlatır. Biz ve çevremizdekiler mutsuz oluruz. Keşke ellerimizde bir sihirli değnek olsaydı, böylece zamanı geriye ya da ileriye alabilirdik. Bu çok güzel olurdu. Fakat böyle bir güce sahip değiliz. İşte bu yüzden geçirdiğimiz her zaman dilimi önemlidir. Özellikle ödevlerimizi yaparken en son güne bırakmamaya özen göstermeliyiz. Öncesinde ödevlerimizi yapmayı başka işlerle uğraşırsak bu çok mantıksızca olur. Büyüklerimiz en sevdiklerimiz onlarla vakitlerimizi en iyi şekilde geçirmeliyiz. Benim dedem de vefat etti. Keşke zamanımı onunla daha iyi geçirebilseydim. İşte bizler de hayatımızın içinde zamanımızı planlı ve düzenli yaşarsak daha mutlu oluruz. Boş vakitlerimizi iyi değerlendirsek hayatımızda keşkeler daha az olur. Anlayacağınız her geçen dakika bizim için önemlidir. Planlıca değerlendirip arkadaşlarımızın kalbini kırmazsak hayat bize gülümser.

Unutmayın, zaman akıp gider ve onu geri getiremeyiz. Bu nedenle planlıca çalışırsak her zaman başarırız.

İNTERNETİ TEDBİRLİ KULLANMAK

İnsanlar teknolojinin olmadığı dönemlerde bilgi edinmek için ve araştırmalarını yapmak için kütüphanelerde ansiklopedileri kullanırdı. Teknoloji ilerledikçe internet ağı kuruldu.

İnternet yaygınlaşmaya başladıkça insanlar bu sistemden faydalanmaya başladı. İnternetin faydaları kadar zararları da ortaya çıktı. Araştırmak istediğimiz konulara hızlı bir şekilde ulaşmak internetin faydalarından biri.

Zararları yönlerinden biri ise güvenli olmayan siteler. Bunun yanında fazla internet kullanımından insanların sağlık sorunları ortaya çıkmaya başladı. Göz bozuklukları, sırt ağrıları, dikkat eksikliği vb. Bunun yanında derslerde başarısızlık, tembellik, asosyallik gibi sorunlara da yol açtı.

İnternet o kadar gelişmiş ki istediğimiz her konuyu bir tıklamayla bulabiliyoruz. Anne babalarımız çocukluk çağlarında interneti kullanamamıştır. İnterneti ancak gençlik dönemlerinde kullanmaya başlamıştır.

Biz çocukları olarak interneti erken kullanmaya başladık ve bu nedenle daha pratik olduk. İnterneti kullanırken faydalarının ve zararlarının farkında olmalıyız. Kurallara uyararak kendimizi korumalıyız. İhtiyaç dışında interneti kullanmamalıyız.

KAHRAMANIM ALACAKARANLIK

Merhaba benim adım Ecrin. Bugün size kendi kahramanımı anlatacağım. İlk olarak kahramanımın nasıl gözükteğünden ve özelliklerinden bahsedeceğim. Kahramanım bir kız. Takma ismi Alacakaranlık, gerçek ismi ise Tokito EKURİN. Kahramanımın ismini güzel ülkemiz Türkiye'den sonra en sevdiğim ülke olan Japonya'nın isimlerinden esinlenerek koydum. Yani Tokito kahramanımın soyadı EKURİN ise ismi oluyor. Alacakaranlık'ın kahverengi omzuna kadar gelen saçları ve benimkine benzeyen dışı doğru uzayan, ince kaşlarını geçmeyen kâkülü var. Bunun dışında koyu kahverengi gözleri, kiraz rengi ince dudakları ve küçük yuvarlak bir yüzü var. Alacakaranlık on yedi yaşında ve 1,81 cm boyunda. Normalde çok konuşkan biri değil yani şunu söyleyebiliriz ki Alacakaranlık; Tokito EKURİN olduğu zaman konuşkan değil. Yine de bayağı tatlı. Ancak bir kötüyle karşılaşırsa kesinlikle olması gerekenden farklı davranıyor, o bir kötüyle karşılaşıncı gülümsüyor. Evet yanlış okumadınız, bunu yapmasının sebebi kötülere karşı duyduğu öfkeyi gizlemek. Alacakaranlık gerçekten çok güçlü, cesur ve havalı! Alacakaranlık bizim gezegenimizde yaşamıyor hatta bizim evrenimizde yaşamıyor. Zaten yaşasaydı çok garip olurdu. Çünkü onun özel güçleri var! Büyük ihtimalle bu gücün ne olduğunu merak ettiniz, hemen söylüyorum. Gölge gücü isminden de anlaşıldığı üzere gölgeyi kontrol etmemizi sağlıyor.

Bugün günlerden Cuma. Alacakaranlık'ın en sevdiği gün neden en sevdiği gün olduğunu ise henüz o da bilmiyor. Belki de hafta içinin son günü olduğu için. Gerçi bir kahraman olduğu için maalesef cumartesi ve pazar tatili yolu tam zamanlı bir iş. Alacakaranlık her zamanki gibi istemese de sürekli çalarak onu rahat bırakmayan alarma yenik düşerek uyandı. Yenemediği tek düşmanı alarmı zaten. Kalkar kalkmaz hemen kahvaltısını hazırladı ve yemeye başladı. Yaklaşık on beş dakika sonra kahvaltısı bitmişti. Bir sporcu çantasının içine acil durumlar için kahramanlık yaparken kullandığı siyah kıyafeti aldı ve dışarı çıktı. Biraz yürüdüktan sonra çığlık sesleri duydu ve sesi duyduğu yere doğru gitti. Düşünceleri doğru çıkmıştı. Halkın düzenini bozan bir kötü vardı. Hemen yanındaki tuvalet kabinine girdi ve bir dakika içerisinde üstünü değiştirdi ve gölge gücünü yere doğru uygulayarak havalandı. Amatör bir düşmana benziyordu. Alacakaranlık, dinozora benzeyen bu yeşil renkli ve sarı gözlü bu yaratığı gölgenin içine aldı. Gölgeler kaybolunca yaratık çoktan kaybolmuştu. Böylece Alacakaranlık bir görevi daha tamamlamış oldu.

Evet sizlere kahramanım olan Alacakaranlık'ı tanıttım ve gün içinde yaptığı şeylerin çok azını anlattım. Umarım hoşunuza gitmiştir. Belki de paralel evrende Alacakaranlık sizi kurtarmıştır. Dinlediğiniz veya okuduğunuz için teşekkür ederim.

BENİM KAHRAMAN DEDEM

Merhaba arkadaşlar ben Hazal Ada,

Benim çok cesur ve güçlü bir dedem var. Dedemin adı ise Hüseyin. Bir gün dedemle yolda yürürken ayağı sakatlanmış beyaz bir kuş gördük. Dedem onu alıp hemen eve getirdi. İlk iş ona yem ve su verdik. Gece çökünce kuşuma bir yuva hazırladım ve onu yuvasına yatırdım. Sabah olup uyanınca kuşumun yerinde olmadığını ve pencereyi açık unuttuğumu fark ettim. Kuşum uçup ağacın dallarına takılmıştı. Bahçeye inip baktığımızda kuşumun öldüğünü fark ettik ve onu bahçemizin en güzel köşesine gömdük. Dedem üzüldüğümü fark edince duygulandı ve beni kuşların olduğu bir dükkâna götürdü. Buna çok sevindim ve hemen beslemek için kendime bir kuş seçtim. Beyaz renkli ve mavi gözlü bir kuştı. Kuşum benim elimde durmak istemez hep dedemin üzerine konmaya çalışırdı. Kuş bile dedemin ne kadar cesur ve iyi olduğunun farkındaydı sanki.

Aylar geçmiş kuşum da artık bana alışmıştı. Bir gün canımın sıkıldığını gören dedem hemen elindeki kartonlarla bir sahne yapıp battaniyemizle pelerin kostümü tasarlayıp beni eğlendirmeye başladı. Hiç unutamadığım o gün dedemi ne kadar sevdiğimi bir kez daha anlamıştım. O akşam dedem çok ateşlendi ve hastaneye kaldırıldı. Daha sonra dedemin koronavirüs olduğunu öğrendik ve dedem vefat etti. Çok üzülmüştüm ve hep ağlıyordum. Dedem melek olmuş gökyüzündeydi bu yüzden kuşumun adını bulut koydum. Dedemi asla unutmayacağım.

BENİM KAHRAMANIM ANNEM

Bana göre herkesin ilk kahramanı öncelikle anneleridir. Dokuz ay boyunca ona en iyi şekilde bakıp, dünyaya getirip, daha sonra da hayatı boyunca koruyup kollamak kahramanlık değil de nedir?

En zor zamanlarımızda her imdadımıza yetişen, gerektiğinde öğretmen gerektiğinde doktor, gerektiğinde aşçı... Kısacası her şeydir annelerimiz. Korktuğumuzda, üzüldüğümüzde, canımız yandığında ya da sevindiğimizde ilk kelitemiz hep annedir.

Benim kahramanım annem. Yıllar önce bir yaz tatiline gitmiştik. O zaman daha dört yaşında bir çocuktum ama o kadar korkmuştum ki hala unutamıyorum. Annem ve ben çocuklara ait havuzda eğleniyorduk. Fakat ben o heyecanla büyüklere ait havuza atladım. Annemi görüyordum fakat o beni göremiyordu. Yüzme bilmediğim için kendimi ona gösteremedim. Sadece onun korkuyla etrafa baktığını ve beni aradığını anladım. Daha sonra yanımdaki bir kız beni işaret etmiş anneme. Annem havuza atlayıp beni kurtardı. Çok korkmuştuk. Annem benim hayatımı kurtardı.

Tabi ki bu benim annemin kahramanlıklarıyla ilgili sadece tek bir anım. Buna benzer bir sürü anım var. Eminim buna benzer şekilde herkesin annesiyle ilgili anısı vardır. Çünkü onlar bizim ilk ve sonsuz kahramanımız!

ZAMANI VERİMLİ KULLANMAK

Neden zamanı verimli kullanmalıyız? Çünkü zaman bir daha geri gelmeyecek ve hiçbir zaman da geri gelmedi.

Şimdi içinizden diyeceksiniz ki zaman makinesini bulunsa? Zaman makinesini icat etmek imkânsız, günümüze kadar hiçbir bilim insanı bunu icat edememiştir ama siz zamanınızı verimli kullanırsanız şu an imkânsız dediğimi gerçekleştirebilirsiniz. Bir günde yirmi dört saatiniz var. Altı buçuk saat okula, sekiz saat uykuya, yemeğe bir saat, bir buçuk saat arkadaşlara ayırılsa geriye kaldı yedi saat. Yedi saatin iki saati teknolojik aletlere ayırılsa geriye kalıyor beş saat. Bu beş saatin iki saatini de ailenle geçersen geriye kalır üç saat. Üç saatin iki buçuk saatini ders çalışmaya ayırsan kalan yarım saati de kendine ayırsan zamanını verimli kullanmış olursun. Kendine bu şekilde bir günlük program hazırlarsan zamanını verimli kullanmış olursun. İşte zamanını verimli kullanmış geleceğin bir bilim insanı.

Zamanla ilgili keşke dememek için büyüklerinle vakit geçirmeyi ihmal etme. Allah korusun onlara bir şey olsa? Keşke dememek için ders çalışmayı ihmal etme. Benim Türkçe hocam bir dersimizde bize şöyle demişti: “Ben hiçbirinizin ağzından keşke ya derslerimize çok çalışsaymışız da daha iyi bir yerde olsaymışız demenizi istemem. Hatta övünmek isterim. Şu sınıftan bir öğrencim vardı da şimdi doktor, savcı, hâkim, mühendis, bilim insanı oldu diyebilmek isterim.” Bir başka hocamız ise “Belki de biraz daha az telefon ile ilgilenseydim belki de öğretmen değil daha yüksek puanlı bir meslek sahibi olabilirdim.” dedi.

Sizler de keşke demek istemiyorsanız zamanınızı verimli kullanın, pişman olmayın. Zaman hiçbir zaman geriye gelmedi, gelmeyecektir.

Zamanımı verimli kullandım, mutluyum.

YAREN'İN HATALARINDAN DERS ÇIKARMASI

Sena okuldayken arkadaşının sunum için çalıştığını görmüş, arkadaşı Yaren'in yanına gidip sormuştu: "Yaren sen evde sunuma çalışmadın mı?"

Yaren cevap verdi:

-Çalışmadım, daha doğrusu unuttum.

Sena:

-Ama sen bu koskoca sunumu 10 dakikada nasıl ezberleyeceksin?

Yaren:

-Ezberleyeceğim işte, dedi.

Sena içinden "İyi ki ben evde çalıştım." dedi.

Sena ikinci sıradaydı ve ondan sonra Yaren geliyordu. Sena tahtaya çıktı sunumunu yaptı, yerine oturdu. Sıra Yaren'deydi. Tahtaya çıkınca dediği tek şey "İıııı" oldu çünkü evde çalışmamış ve okulda çalışması için yeterli vakti ve ortamı olmadığı için unutmuştu.

Bir ay sonra Ayşen Hoca, Çocuk Hakları ile ilgili yeni bir sunum ödevi vermişti. Sena Yaren'e baktı.

Sena:

-Yaren çalışmayı unutma sakın, dedi.

Akşam oldu, Sena birden sunumu hatırladı. Saat 12'ye kadar çalıştı. Çok ümitliydi, herkesten daha güzel yapmak istiyordu. Yaren gibi tahtada kalakalmak istemiyordu.

Sena küçükken annesinin ona "Canım kızım; akıllı insanlar başkalarının hatasından ders çıkarır, bunu sakın unutma." dediğini hatırladı ve ertesi gün sunumunu başarılı bir şekilde gerçekleştirdi.

Hayat Yolculuğunun Ağı Cesaret

Hayat denen yolculukta insan birçok kararlar almak zorunda kalır. Bu kararlar insanı bazen aydınlık bir geleceğe taşıırken, bazen derin ve karanlık bir kuyuya götürebilir. Örneğin bir yola baş koymak ya da bağımlı olduğunuz bir tutkudan vazgeçmek cesaret ister. Çıktığımız yolda rakiplerimizi tanımak ve onlarla mücadele etmenin temelidir cesaret. Sevebilmek, dürüst olabilmek, adaletli olmak, haksızlık karşısında susmamak, yanlışın ve iki yüzlüğünün karşısında dik durabilmektir cesaret!

İnsanlık tarihi birçok cesur insana tanıklık etmiştir. Örneğin; Cahiliye döneminin cesaretli ve merhametli peygamberi Hz. Muhammet, çağ açıp çağ kapatan dönemin padişahı Fatih Sultan Mehmet ve bir ülkenin en karanlık günlerinde bir cesaret güneşi gibi doğan Mustafa Kemal Atatürk, bunlardan sadece birkaçıdır. İnsanlık geleceğini daha onurlu ve adaletli kılabilmek için korkuların üzerinde gidecek cesur insanlara ihtiyacımız olacak.

Unutmamalıyız ki tarih, insan hayatına dokunan cesur ve merhametli insanları unutmayacaktır. Cesaret; insanı zafere, kararsızlık; tehlikeye, korkaklık ise ölüme götürür.

İNTERNET

İnternet hayatımıza 1969 yılında girmiş, hayatımızı olumlu ve olumsuz yönlerde etkilemiştir. Kiminin hayatını kolaylaştırmış, kiminin hayatını zorlaştırmıştır.

Bazı olumlu yönlerinden bahsedelim: Her türlü bilgiye erişebilmemizi sağlar, hayatımızı hızlandırır, iletişimi kolaylaştırır. Mesela yıllar yıllar önceki arkadaşlarımızı tekrardan bulup onlarla yeniden iletişim kurmamızı sağlayabilir. Sağlık sektöründe de yardımı dokunur. Sıraya girip randevu almak yerine MHRS uygulaması sayesinde internette hızlı ve güvenilir bir şekilde randevu alabiliriz. Proje ödevleri eskiden kütüphanelerden ansiklopedilerden araştırılıp yapılmış, şimdi ise bilgisayar, telefon, tablet gibi elektronik cihazlarla kolayca yapılabilir.

Olumsuz yönleri de var tabii. Çocuklar dışarıda sosyalleşirken, arkadaşlarımızla körebe, saklambaç, yerden yüksek gibi oyunlarla vakit geçirirken, şimdi ise sosyal bir şekilde ekran başında şiddet içerikli şeylerle zaman kaybı yaşıyorlar. İnsanlar eskiden marketten mağazalardan AVM'lerden alışveriş yaparken şimdi ise internet üzerinden yemekleri bile sipariş veriyorlar. Bu alışverişlerde de birçok reklam içerikli sahte sitelerden milyonlarca kişiyi dolandırıyorlar. İnternetin iyi yanları da kötü yanları da vardır. Biz biz olalım internetin hep olumlu yönlerini kullanmaya çalışalım.

ZAMANI NASIL DEĞERLİ HALE GETİREBİLİRİZ?

Sizlere kısa bir süre önce hayatımın nasıl değiştiğini anlatmak isterim. Yaz günlerinden biriydi. Yine bayramda biriktirdiğim paralar ile aldığım oyun CD'sini oynamaya karar vermiştim.

Oyunda bir karakterin arkadaşlarıyla, verilen zamanı iyi kullanması gerekiyordu. Oyun bana göre biraz zordu, gerçek hayatta da bilgisayarda vakit geçirmeyi seviyordum. Başka şeylerle vakit geçirmenin insana bir katkısı olmadığını düşünüyordum. Eğlenerek sabahlara kadar bilgisayar oyunu oynamak bana daha makul geliyordu. Bütün arkadaşlarım oyunu bitirmişti ama ben bitirememiştim. Oyunu bitirene bir kamp bileti hediye edilecekti. Ben gecemi gündüzümü vererek çalıştım, çabaladım ama olmuyordu hep bir yerde yanlış yapıyordum. En sonunda aldığım CD de bir hata olduğunu düşündüm. CD'yi aldığım Teknolojik markete gittim. Oradaki çalışana sordum, adam CD'de bir sorun olmadığını söyledi. Ben ısrarla nasıl oyunu bitirebileceğimi sorduğumda ise adam bana CD'nin yazarı olan Mert Kaya 'ya ulaşırsam bana püf noktalarını anlatabileceğini söyledi. Hemen işe koyuldum. Mert Kaya 'ya ulaşmam gerekiyordu, bu kampa katılmayı çok istiyordum. Annem ve babama danıştım onların da yardımıyla Mert Kaya'nın şirketinin telefon hattına ulaştık. Mert Kaya'nın asistanı Mert Kaya'nın beni şirketine çağırdığını söyledi. Okuldan sonra şirkete gittik. Mert Kaya bana sadece bir cümle kurdu. Kurduğu cümle ise şuydu: "Oyunu başaramıyorsan öncelikle kendin zamanı iyi kullanmalısın." dedi. Sadece bu bir cümle ile hayatım değişmişti. Arama çubuğuna "Zamanı değerli kullanmak için neler yapmalıyız?" diye yazmıştım. Öncelikle benim gibi geceleri, geç yatıp sabahları geç kalmamak gerektiği yazıyordu. Her zaman bir planımız olmalıydı. Telefonlardan olabildiğince uzak olmamız gerekirdi. Her şeyi zamanında yapmalıydık. Bilgisayarda anlamı olmayan oyunlar oynayacağımıza arkadaşlarımız ve ailemizle vakit geçirmemiz gerekliydi. Ben bu bilgileri öğrendim ve uygulamaya başladım. Oyuna girişi yaptım. Bu sefer hiç yanlış yapmadım, kusursuz bir şekilde oyunu bitirdim ardından bazı bilgileri girerek kamp biletinin sahibi olan birkaç kişinin arasına girdim .

İşte o çok beklediğim gün geldi, çattı. Bugün kamp günü. Sırt çantamdaki birkaç eşya ve annemin öpücüğüyle beni kampa götürmek için gelen servise bindim. Uzun bir yolculuk sonrasında kamp alanına geldik. Geldiğim gibi haftalık bir plan oluşturdum. Bu bir hafta boyunca çok eğlendik. Ben geceleri erken yatıyor, gündüzleri erken kalkıyordum. Hazırladığım günlük planımı aksatmıyordum. Arkadaşlarımla bol bol vakit geçiriyor, telefonda uzak duruyordum. Kamp bitmişti. Bittikten sonra da bu planımı hep sürdürdüm ve benim değişen bu hayatım derslerimde başarılı olmama çok yardımcı oldu. Her şeye zamanım yetiyor. Bazen boş vakitlerim kalıyor. Bu boş vakitlerimde ailemle ve arkadaşlarımla vakit geçiriyor ve kitap okumayı hiç aksatmıyorum.

Arkadaşlar zamanın kıymetini bilmeliyiz. Onu değerli hale getirmek için adımlar attığımızda değişen hayatlarımıza şahitlik ediyor olacağız. Zaman çok değerli ve kısıtlı bir emanettir bizlere. Bu yüzden zamanımızı iyi kullanmalı, değerini bilmeliyiz.

ŞİDDET

Şiddet sözlükte; bireyin kendisine, başkasına belirli bir topluluğa ya da gruba yönelik yaralama, ölüm, fiziksel zarar, bazı gelişim bozuklukları ile sonuçlanabilen, tehdit ve zor kullanma olarak tanımlanır. Hayatımızda şiddetin birçok çeşidine tanık olmaktadır. Televizyonda, gazete ve internet sitelerinde yüzlerce, binlerce olay görmekteyiz.

Yaşadığımız dünyada hangi toplum olursa olsun dini, dili, ırkı, rengi fark etmeksizin nice şiddet olaylarına mahrum kalan insanlarla dolu. Sesini çıkarmaya korkan, fikirlerini söyleyemeyen saygı duyulmayan insanların sessiz çığlıkları ile dolu her yer. Zorbalıklara, hakaretlere, dayaklara, işkencelere, psikolojik şiddetlerde isyan edilen hayatlar ve gözlerden akan yaşlar...

Neyin öfkesi bu! Neden yapar insan insana bunu? Yaşadığı bölge coğrafya, aile yaşantısı içinde bulunduğu öfke durumu hiçbir şey "şiddet" göstermesini haklı göstermez. Şiddet, güç gösterme davranışı değildir. Her kim olursa olsun kimseyi küçük görmemeli, söyledikleri ile insanları kırmayıp şiddet göstermemeli. Empati ile bunu kendinde görmeli. Nesilden nesile gelişen bu toplumun olaylara biraz daha sabırlı ve çözüm odaklı yaklaşımları gerekir.

Düşünsenize küçük bir çocuğun şiddet gördüğü bir ailede büyüdüğünü; hakaretleri, aşağılamaları, tehditleri ve dayakları normal sayıp, aynı davranışları arkadaşlarına yapmaya başlamasını. Burada ebeveynlerimize büyük rol düşüyor. Şiddetsiz bir dünya için, şiddetsiz mutlu bir yaşam için o zinciri değiştirebilirler.

Bir insan değişirse, bir dünya değişir. Bütün kalpler sevgi ile atmalı, saygı ile yaşamalı.

BENİM KAHRAMANIM CANIM ANNEM

Benim Alparslan Ortaokulu öğrencisi Yağmur. Çok şanslı olduğumu düşünüyorum. Çünkü altın kalpli, evlatları için canını ortaya koyan bir annem var.

Benim için her daim uğraşır, bana katkılarda bulunur. Bana öğütler vererek iyi bir insan olmamı ister. Bu yüzden onun hakkını ödeyemem. Bazen bana kızar ama yine de kıyamaz. Ne kadar da düşünceli değil mi? Annemize yardımcı olmalı, ev işlerinde ona yardım etmeliyiz. Yaptığı yemekleri yedikten sonra "Eline sağlık" demeliyiz. Annemizi üzmemeliyiz. "Off!" bile dememeli, bizim için neler yaptığını hatırlamalıyız. Ben annemi çok seviyorum ve saygı duyuyorum. Anneme asla ve asla yalan söylemiyorum. Benim dürüst ve saygılı davranışlarıma karşın benimle gurur duyuyor ve ne kadar iyi bir evlat olduğumu söylüyor. Tabii, başarılı olmamız için de harcadığı çabayı da unutmamak lazım. Annemizin emeklerini boşa çıkarmamak için çok çalışmalı, başarılı olamıyorsak bile gayret etmeliyiz. İsteklerimiz için ısrarcı olmamalı, annemizin müsait olunca zaten alacağını bilmeliyiz.

Unutmayalım ki anneler çok kıymetlidir. Bu yüzden annelerimizin önemini bilerek hareket edelim. Umarım tüm çocuklar için faydalı olmuştur.

YENİ MAHALLE

1988 yılının temmuz ayıydı. Yaz tatilini en iyi arkadaşlarım Samet, Demir, Kağan, Arda ve Hasan ile geçiriyorduk ve tabii her erkek çocuğu gibi futbol oynamaya bayılıyorduk.

O zamanlar mahallede halı saha yoktu. Bizim kendimize ait oyun alanımız vardı. Yine bir gün oyun oynarken susadık. Ben su almaya Bakkal Hüseyin Abi'ye gittim. Tam suyun parasını öderken aşağı mahallede oturan Cemal geldi. Cemal bir anda bizim topu aldı. Arkasından seslendim ama duymadı. Arkadaşlarla onların mahallesine gittik. Topumuzu istediğimizde bize "Bizim topu çaldınız yetmedi, bir de geri istiyorsunuz." dedi. Hepimiz aynı anda "Ne!" diye bağırdık. Karşı çıksak da kabullenmediler. Demir bir anda "Maç yapalım, kazanan topu alsın." dedi. Cemal ilk başta karşı çıksa da kabullendi. Fakat bir sorun vardı. Onlar altı, biz beş kişiyiz. Cemal "Nurullah sen hakem ol, tamam mı?" dedi. Nurullah kabul etti ve maç başladı. Fakat bir sıkıntı vardı. Nurullah onları tutuyordu. Biz "Olsun!" deyip geçiştirdik ama en son Arda'nın sırtına tekme atılınca sabrımız taştı. Nurullah faul vermedi. Ben bir anda sinir küpüne döndüm ve ben de Cemal'in sırtına tekme atıp düşürdüm. Nurullah'a da Kaan vurdu. Ortalık baya bir karışmıştı. Arda ve Samet kavgayı ayırmaya çalışıyordu. Bu kavganın sebebi neydi? Sadece bir top. Bir anda Samet "Kavgayı etmeyelim, bu topu ortak kabul edelim." dedi. Herkes bu fikri çok beğendi. Bir arada konuşup eğlenip gülüyordu.

1989 seçimlerinde benim babam belediye başkanı olunca iki mahalleyi birleştirme kararı aldı. Derhan ile Haspaşa artık Derhaspaşa olmuştu. Top kavgası iki mahallenin barışmasını, birleşmesini sağladı. İyi ki Cemal o bakkalda bizim topu aldı. İyi ki bir dostluk doğmuş oldu.

SÖZLÜK

1 Haziran günü başladı her şey. Telefonuma gelen bir bildirim sesiyle uyandım. Emirhan bana bir mesaj atmıştı. Mesaj Çince yazılmıştı. Ne dediğini anlamadım. Google çeviriyi açmaya çalıştım. Fakat açamadım. Mesajda ne yazdığını çok merak etmişim. Tanıdığım insanlar arasında Çince bilebilecek tek kişi olan Berat Emir'e bunun ne anlama geldiğini sordum. Cevap yine Çinceydi. Akşamdan anlaşıp bir şaka yaptıklarını düşündüm.

İnsanlarla anlaşamamanın verdiği sinirle kendimi dışarı attım. Bütün bunlar yetmezmiş gibi mahallenin esnafı, balkondan aşağı bakan ablalar ve yoldan geçen insanlar bile Çince konuşuyordu.

Tam umudumu kaybetmiş, kötü düşüncelere dalarken birden aklıma ne olursa olsun anlaşabileceğim tek insan olan Emir Güneş'i aramak aklıma geldi (Emir'de Çince konuşanlar arasında olduğu için anlaşmanın tek yolu onunla görüntülü konuşmaydı). Emir ise bana kaç göz hareketleriyle herkes unutsa bile asla Türkçeyi unutmayacak olan tek kişiyi bulmam gerektiğini söyledi.

Bu kişi okulumuzun hem müdür yardımcısı hem de bizim Türkçe öğretmenimiz Merve Delibaş'tan başka birisi değildi. Merve Hoca sert görünür ama aslında çok tatlı bir kadındır. Bazen sinirlendiği olsa bile genellikle sakin biridir.

Merve Hoca'yı bulmak çok zor olmuştu. 2 aydan biraz daha fazla bir süre boyunca Merve Hoca'yı aradım fakat bulamadım. En sonunda tam ümidimi kesmişken karşıma çıkıverdi. Merve Hoca'yı bulduğuma her şeyden çok sevinmişim. Merve Hoca'ya durumu anlattım. Merve Hoca ise 2 aydır herkesin Çince konuştuğunu kendisinin durumdan haberdar olmamasının imkânsız olduğunu söyledi. Fakat durumdan kendisinin de rahatsız olduğunu bu nedenle bir plan yapmanın mantıklı olacağını söyledi. Türkçeyi bilen son 2 kişinin Çince bilmemesi ve Çince bilen herkesin Türkçeyi unutmuş olması işleri zorlaştıracaktı. Ama işin içine Emir girdi. Emir bana bende Merve Hoca'ya Çince öğrettim. Bu sayede Merve Hoca ile Çince -Türkçe bir sözlük bastık. Bu sözlük sayesinde herkesin Türkçeyi hatırlamasını sağladık. Ama tek bir sıkıntı vardı. Türkçe artık Türk halkının ana dili değil ikinci dili olmuştu.

DENEY

Dün sabah uyandım, sabah rutinimi tamamlayıp kahvaltı için aşağı indim. Her şey normaldi, sıradan bir güne uyandığımı düşünüyordum. Ta ki anneme 'Günaydın anne!' dediğim ana kadar. Anlamaz gözlerle baktı, şaşırırdım. Daha sonra hiç anlamadığım bir dilde konuşmaya başladı. "Anne ne oluyor, neden farklı bir dilde konuşuyorsun?" dedim ama tabi ki cevabı yine anlamadım. Tepkisi de aynı oldu. Boş bakışlar ve anlamsız gelen kelimeler. Telefonumdaki çeviri programının 'ses algılama' özelliğini açtım ve annemin dediklerini kaydettim. Sonuç olarak çıkan dili görünce donakaldım.

"Çince mi!"

"Ama nasıl olur, sen Çince bilmiyorsun ki..." dedim kendi kendime. Bir terslik olduğu ortadaydı. Fakat nasıl çözüleceğini bilemiyordum. Umarım korktuğum gibi beyniyle ilgili bir sıkıntı yoktur, yine de bir nöroloji bölümüne gitmek iyi olabilir. Hemen randevu aldım ve anneme programdan yardım alarak hazırlanmasını söyledim. İlk önce anlamasa da fazla ısrar etmeden hazırlanmak için odasına gitti. Ben de üzerimdeki şoku bir nebze atlattıktan sonra hazırlandım, annemle beraber doktor için dışarı çıktık.

Dışarı çıktığımda gözlerime ve kulaklarıma inanmadım. Benim sandığımın aksine sadece annem değil, herkes Çince konuşmaya başlamıştı. Problemin annemde olmadığını anladığımda hem rahatladım hem de bir panik atağın yaklaşmakta olduğunu hissettim. Kendimi toparladım, her ne kadar zor olsa da. Yavaş yavaş delirdiğimi düşünüyordum artık. Bir hışımla eve doğru koştum, kendimi zar zor yatağıma attım. Yorganı kafama kadar çekip bunların gerçek olmadığını, rüya gördüğümü kendime inandırmaya çalıştım. Çok geçmeden kendi düşüncelerimin ağırlığından uykunun kollarına düştüm.

Uyandığımda bir koltuktaydım. Uzanıyordum ama burası bizim evimiz değildi, tam tekrar panikleyecekken tanıdık bir ses işittim. "Durum iyi, deney sandığımızdan daha başarılı geçti diyebiliriz, o gayet iyi. İsterseniz görebilirsiniz." Bu ailemin, panik ataklarımdan dolayı beni getirmeye birkaç ay önce başladığı psikolog Canan Hanım'dı. Aklımda bir sürü düşünce vardı ve hiçbiri diğerini yatıştırmaya yetmiyordu. Canan Hanım deney derken ne demek istemişti ki? Ben kendime bu soruları sorarken içeri iki kişi girdi. Annem ve babam. Aklım daha çok karışmıştı. Neler oluyordu burada? İlk önce doktorum konuştu. "İyi misin canım, durumunun ne kadar geliştiğini görmek için bir deney yaptık. Kararlarını ve sakin kaldığın süreyi gözlemledik, korkacak bir şey yok merak etme. Bize kızabilirsin fakat eğer sana haber verseydik tepkilerin gerçek olmayabilirdi. Umarım aramız hala iyidir." Sıcak gülümsemesiyle baktı bana. Hep öyle bakar, beni rahatlatırdı. Yine aynısı olmuştu. Sakinleştim ve hemen anneme sarıldım, onu özlediğimi hissediyordum, hem de çok özlediğimi.

"Klinikte işimiz bittiği zaman annem, babam ve ben evimize döndük. O akşam çok güzel bir film izleyip beraber oyunlar oynadık. Gündüz yaşadıklarımı unutmuşum. En azından şimdi herkes Türkçe konuşuyordu.

YILLARIN ÖZLEMİ

Hava çok sıcaktı, canım sıkılıyordu. İşsiz güçsüz oturmak, yaşamaya çalışmak zoruma gidiyordu. Ben böyle düşünürken birden acı bir fren sesi ile bir araba evimizin önünde durdu. Benim kafamda kurmaya başladığım hayaller de o anda yok oldu, gerçek hayatım bundan sonra başladı.

Arabadan inen adam “Mustafaaa, Mustafaaa!” diye bana sesleniyordu. Adama baktığımda kim olduğunu çıkaramadım. Tanımadığım bir adam evimin önüne gelip bana sesleniyordu, çok korkmuştum. O an ne yapacağımı bilemeyip hızlıca evdeki tüm kapı ve camları kapatıp saklandım. Aradan on dakika geçmesine rağmen adam hala “Mustafa, Mustafa!” diye bağıırıyordu. Gitmeyeceğini anladım, yavaşça perdeyi açıp baktım. Arabanın içinde bir de kadın vardı. Hala ne olduğunu anlayamadım. Adam Mustafa camı aç, konuşmamız lazım diye bağıırınca dayanamayıp evin önüne, adamın yanına gittim. Öfkeli ve şaşkın bir şekilde kimsiniz, niçin geldiniz diye sordum. Adam “Bak oğlum” derken dikkatlice dinledim. Hala ne olduğunu anlayamamıştım. Devam etti. “Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.” derken ağlamaya başladı. “Sen bizim oğlumuzsun, doğduğun yılın tüm bilgileri silinmiş.” derken ben de ağlamaya başladım. “Yıllarca seni aradım daha doğrusu aradık, annenle birlikte. Seni yıllar sonra bulduk. Bir kere kaybettik bir daha kaybedemeyiz, lütfen bizimle gel.” dedi. Çok şaşkıındım. O an “Peki” dedim. Bir kafeye oturup her şeyi detaylı anlattılar. Artık gerçek ailemle yaşamaya başladım.

Gerçek ailemle geçirdiğim birinci ayda sabah saat altıda kalktım, elimi yüzümü yıkayıp üstümü giyinip kahvaltıya indim. Herkes çok mutlu bir şekilde yemeğini yerken babama bir telefon geldi. Hemen başka bir odaya gidip neredeyse yarım saat konuştu. Geldiğimde suratı çok kötüydü. Hiçbirimiz ne olduğunu anlayamadık. Babam zar zor konuşmaya başladı. Direkt bizim bir de kızımız varmış, dedi. Ben hala anlamadım. Annemin yüzü değişti, babam devam etti. Oğlum senin bir de ikiz kız kardeşin vardı. O da doğumda vefat etmişti. Ama yaşıyormuş, dedi. Bu konu hakkında biraz daha konuştuktan sonra hastane kayıtlarına bakmak için yola çıktık. Oradan da adliyeye geçtik. Ben hala olanları idrak edememiştım.

Hastaneye kardeşimizi bulmaya gittiğimizde benden DNA ve kan alındı. Sonuçlar çıktığında kardeşimde, bende de bir hastalık çıktı. Maalesef bu hastalık ölümcüldü. Doktor stres yapmamam gerektiğini spor yapıp daha sağlıklı beslenmem gerektiğini söyledi. Bana bir sürü ilaç yazdı ve spora başladım. Şu an ben düzenli beslenip spor yapabiliyorum. İlaçlarımı da alıyorum ama aynı hastalığa sahip olan kardeşim acaba böyle bir hastalığı olduğunu biliyor mu? Biliyorsa tedavisini uyguluyor muydu? Çünkü bu hastalık ölümcül bir hastalıktı. Bana serum takmışlardı. Tedavim başlamıştı. Odamdaki televizyonda bir cinayet haberi çıktı. Katilin bir kızı olduğu soy isimlerimizin aynı olduğu ve olay yerinden alınan DNA'larla aynı hastalığa sahip olduğunu söylediler. Kendi kendime ya bu benim kardeşimse diye sevinirken onun bir katil olabileceğini hatırladım...

2024
ALPARSLAN ORTAOKULU